

Referat despre Marchiza de Brinvilliers

Nascuta la 22 iulie 1630, Marie Madeleine d'Aubray, devenita prin casatorie marchiza de Brinvilliers, era primul dintre cei cinci copii ai lui Antoine Dreux d'Aubray, gentilom d'Offemont si de Villiers, consilier de stat, " avand titlul de raportor la Consiliul de Stat precum si alte numeroase functii si titluri.

Crescuta fara nici o supraveghere, se spune ca marchiza de Brinvilliers cunoscuse din copilarie toate viciile si ca la sapte ani isi pierduse virginitatea, avand relatii pana si cu fratii ei. Aceste lucruri nu sunt produse ale imaginatiei biografilor, ci au rezultat din confesiunile scrise cu propria ei mina. Textul, gasit in momentul arestarii, a ingrozit intreaga Franta si, pentru a putea fi citit in fata tribunalului care o judeca, a trebuit sa fie in mare parte tradus in limba latina.

Era instruita si parea dotata avand o fire arzatoare, pasionata, care-i pune la dispozitie o energie surprinzatoare, insa aceasta energie nu actiona decat sub imperiul pasiunilor ; ea era neputincioasa sa reziste la tentatiile care o asaltau si o dominau si extrem de sensibila la orice jignire, fiind gata sa se razbune. A dat dovada pana in ultima clipa de o uimitoare energie si de un curaj cu totul neobisnuit, sfidand moartea si ironizind pe cei care-si faceau loc s-o vada mai de aproape cand era condusa la locul executiei. Astfel, zarind-o pe doamna de Sevigne la fereastra uneia dintre casele de pe podul Notre Dame. s-a adresat duhovnicului ei cu voce tare, pentru a fi auzita de la distanta : "Iata, domnule, o stranie curiozitate".

Mica de statura, cu trasaturi placute, ochi albastri si cu un frumos par castaniu, dar si cu o importanta dota, Marie Madeleine d'Aubray se casatoreste in anul 1651 cu Antoine Gobelin de Brinvilliers, baron de Nourar, baiatul presedintelui Camerei de conturi, un om bogat, descendent direct din Gobelin, fondatorul celebrei manufacturi.

Domnisoara d'Aubray aducea sotului o dota de 200 de mii livre, ceea ce insemna o avere imensa, cu nimic mai prejos decat a sotului.

Marchizului de Brinvilliers ii placea la randul sau luxul, sa cheltuiasca cat mai mult si sa-si satisfaca toate placerile. O elai casatorit, era departe de a se gaadi sa renunte la obiceiurile lui preferate. Cat priveste pe doamna de Brinvilliers, avea sa noteze avocatul Vautier cu prilejul procesului, nu facea nici un mister din amorurile sale ; din contra, gasea chiar un prilej de lauda, mai ales in fata sotului sau, care nu se lasa mai prejos in a-i descrie cuceririle si orgiile pe care le facea. in anul 1659 marchizul se imprieteni cu un anume Godin, zis Sainte-Croix, capitan de cavalerie in regimentul din Tracy, originar din Montaubant.

Sainte-Croix era un stralucit si galant cavalier si marchizii, cu talia ei fina si ochii albastri, nu intarzie sa raspunda la avansurile lui, astfel incat intre cei doi se stabilise o legatura amoroasa care nu cunostea podoare; infiripata la cativa ani dupa casatoria marchizei, la inceput ii lega pasiunea comuna pentru lux, risipa si desfatari, dar ceea ce i-a facut pe cei doi sa se lege mai mult, a fost complicitatea la crima. Aceasta legatura nu-l supara pe sot, deoarece si el isi avea propria lui viata

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

de petreceri si aventuri galante. Adine nemulțumit era inșă Antoine Dreux d'Aubray, tatal marchizei, care, dorind sa puna capat acestei situatii, recurge la drepturile pe care i le confereau vechile datini, in calitate de seif al familiei. Ei adreseaza suveranului o cerere rugandu-l sa emita un ordin de incarcerare a cavalerului Sainte-Croix. A fost arestat, pe cand se afla chiar in trasura marchizei si este intemnitat la Bastilia in ziua de 19 martie 1663.

Dupa ce este ajutata de catre amantul sau sa isi ucidă tatal, aceasta decide sa isi ucidă si fratii, ajutata de inca un complice. Din momentul in care fratii sai murisera, viata marchizei se schimba, fiind cuprinsa in permanenta de spaima, deoarece cei doi complici, La Chaussee si Sainte-Croix, incepura s-o santajeze. La Chaussee i se infatiseaza tot mai des, pretinzandu-i de fiecare data sume de bani din ce in ce mai mari. Sainte-Croix pastra intr-o caseta cele doua recunoasteri de datorie pentru sumele de 25 000 si 30 000 de livre, un mare numar de scrisori dintre cele mai compromitatoare primite de la marchiza, precum si fiolele cu otrava.

Nereusind nici cu rugaminti, nici cu promisiuni sa-l induplece pe Sainte-Croix sa-i inapoieze caseta, marchiza de Brinvilliers il ameninta fie ca il va ucide, fie ca se va otravi. Iata scrisoarea pe care i-o trimite ca o ultima incercare : "M-am hotarat sa-mi pun capat zilelor si in acest scop am luat in seara asta ceea ce mi-ai dat cu atata grija : este una din retetele Glaser si in felul acesta iti voi dovedi ca-mi sacrific bucuria si viata pentru tine ; dar nu-ti fagaduiesc ca, inainte de a muri, nu te voi astepta undeva, pentru a-ti spune ultimul ramas bun".

Intr-adevar, marchiza incerca sa se sinucida, dar se puc ca simtind primele arsuri in stomac, se razgandeste si se salveaza provocandu-si vomisme si band mari cantitati de lapte.

Din acest moment cei doi complici vor trai unul alaturi de altul ca doi dusmani, pandindu-se reciproc si temandu-se unul de altul. Nu se poate stabili exact daca incercarea de sinucidere a marchizei a fost reala sau numai simulata. Dar Sainte-Croix va folosi primul moment de neatentie pentru a-i strecura marchizei arsen in bautura, iar ea, vesnic in garda, isi va da indata seama si va lua o contraotrava, reusind sa neutralizeze efectele nocive ale otravii.

Otrava si crimele savarsite o obsedeaza intr-o asemenea masura, incat nu se poate stapani sa nu vorbeasca de ele. "Fara nici un temei - ca si cand un demon nevazut ar impinge-o, fara putinta de impotrivire, spre propria ei nimicire - printr-o neinteleasa si bolnavicioasa atractie produsa de primejdie sau printr-o voluptate inexplicabila, ea se amuza, laudandu-se cu crimele savarsite, dand astfel prilejul ca impotriva ei sa apara noi martori ai infamiei sale", scrie Henri Robert. Este o comportare care dovedeste un caz patologic, care inșă nu ii scuza faptele.

Toti cei care au cercetat viata si procesul marchizei de Brinvilliers reproduc cuvintele pe care ea le-ar fi adresat uneia din cameristele sale, aratandu-i o caseta plina cu sticlute : "Cu cea ce am aici ma pot razbuna impotriva tuturor dusmanilor mei. in aceasta cutie sunt multe mosteniri !" in cursul procesului marchizei, caseta va fi desemnata prin denumirea "caseta cu mosteniri". Se mai vorbeste ca, in ceea ce priveste o alta servitoare, domnisoara de Villeray, pentru a se asigura de

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

tacerea ei asupra faptelor pe care le cunostea, a fost otravita in anul 1673.

Marchiza de Brinvilliers aluneca tot mai jos pe panta desfraului ; are mai multi amanti in acelasi timp, in afara de Sainte-Croix, de la legatura cu acesta rezultand doi copii. Ea a mai fost amanta lui Francois de Pouget, marchiz de Nadaillac, capitan de cavalerie usoara si varul sotului ei ; a mai avut un copil de la un alt var, ca sa nu mai vorbim de legatura cu insusi meditatorul copiilor ei. Toate acestea n-au impiedicat-o sa resimta o mare iritare atunci cand a aflat ca Sainte-Croix o inseala ; de asemenea a jurat sa-si injunghie sotul, cand i-a ajuns la ureche stirea ca acesta intretine pe o oarecare domnisoai'a Duiuy.

Dar, cel pe care l-a inspaimantat cu confidentele intr-o asemenea masura incat, in cele din urma, s-a vazut silit sa fuga pentru a-si pune viata la adapost, a fost Brian-court, tinarul preceptor al fiilor marchizei, care, la un moment dat, a constituit obiectul trecator al pasiunii ei. Calitatea de confident, precum si aceea de fost amant erau suficiente pentru a-i pune viata in primejdie si pentru a-l sili si pe el, intocmai ca si pe atatia altii, sa poarte in permanenta asupra lui un antidot universal, denumit "orvietan". Prudenta, mai mult decat antidotul, l-a salvat de mai multe ori de la moarte.

Desi era inspaimantat de rolul ce-i fusese impus si desi se temea de razbunarea marchizei, totusi Briancourt, afland ca aceasta intentioneaza sa-si continue otravirile in familie, urmand la rand o sora si o cumnata, si nereusind sa o convinga sa renunte la planurile ei criminale, previne pe viitoarele victime si salvandu-le astfel viata.

Sotul marchizei, oarecum la curent cu preocuparile ei, nu se lasa servit decat de un valet ales de el si nu bea decat dupa ce i se spala de fiecare data paharul in fata lui. Marchiza reusise sa-si creeze o fama trista. Cei care locuiau impreuna cu ea sau care o frecventau erau cuprinsi de o asemenea spaima, incat fiecare isi administra preventiv si in permanenta un antidot. Dupa cum am mai aratat, teroarea in care traia sotul marchizei nu era cu nimic mai prejos decat aceea in care traia Briancourt.